

Vi ste luč sveta

(Vera v luči starejšega in mlajšega sina)

Vi ste luč sveta

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: »Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se solí? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo. Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti. Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, in sveti vsem, ki so v hiši. Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5,13-16)

Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi,

da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih. To je misel, ob kateri sem se posebej ustavil. **Jezus ločuje dvojce: luč**, ki jo nosimo v sebi in sveti pred ljudmi ter **dobra dela**, ki jih bodo ljudje na nas videli. Šele potem pa sledi, da bodo ljudje po tem lahko prepoznali in slavili našega Očeta, ki je v nebesih. No, pred tem me je navdušilo, da je **današnji evangelij čudovito nadaljevanje** evangeljskega odlomka pretekle nedelje, ko smo obhajali **Svečnico, praznik luči** bi lahko rekli.

Ker smo preteklo nedeljo že **imeli pred seboj zgled prvega kristjana, starčka Simeona**, se najprej ustavimo pri njem. Kako lahko razumemo današnji odlomek v luči Simeonove drže. **Tudi on je pričeval o luči.** Spomnimo se, da je po navdihnjenju prišel v tempelj in rekel: *»Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; kajti moje oči so videle tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: **luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.**«* Kaj pa je povedal Mariji? *»Glej, **ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu bo nasprotovalo, in tvojo dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli iz mnogih src.**«*

V drži starčka Simeona me preseneča predvsem veselje, ki ga njemu prinese zveličanje. Veselja ne skali misel na trpljenje in nasprotovanje, ki ga odrešenje prinaša. Luč torej, o kateri govori, ni romantična slika uspeha in zadovoljstva. **Luč bo razsvetljevala, a bo hkrati v padec in vstajenje, v znamenje nasprotovanja, meč**, ki bo ranil tiste, ki bodo luči sledili.

Če se vrnem k današnjemu evangeliju, kjer nas Jezus nagovarja zelo jasno: **Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta, razumem to kot dejstvo za kristjana. Kristjan**

ne more ne biti luč in sol. Če je kristjan, je luč, je sol. Ne more ne biti. In kaj je ta luč, ki sveti pred ljudmi?

To niso dobra dela! Luč naj bi svetila pred ljudmi, da bi dobra dela lahko videli! Torej, kaj je luč? Ob starčku Simeonu vidim dvoje, kar kaže na luč v njem. Prvo: **po navdihnjenju je šel v tempelj.** Vse življenje je **živel po navdihnjenju, v Svetem Duhu.** Želel je izpolniti božjo voljo in vesel je, ko je začutil dan te izpolnitve. Ko jo je izpolnil, ko je dočakal rojstvo odrešenika, je lahko zapustil svet. In drugo: **njegov odnos do trpljenja je prava luč človeku, ki išče življenje.** Ne boji se trpljenja. Nasprotno, veseli se velike Luči, ob kateri se bo razjasnil boj med dobrim in zlim. Boj bo prinesel bolečino in trpljenje, a vse to na nek način ni pomembno. **Pomembno je, da bo Luč postavljena v znamenje in bo tudi zmagala.**

To dvoje, živeti v želji, da bi izpolnili božjo voljo ter pogumen pogled na svet, kjer Resnica prinaša nasprotovanje, spopad med dobrim in zlim, **je pravzaprav luč,** ki naj bi kristjan bil. In prav v tem vidimo potrditev tudi v drugem zgledu kristjana iz božje besede. Apostol Pavel pravi: *»Sklenil sem namreč, da med vami **ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.** Pred vami sem bil slaboten, v strahu in velikem trepétu. Moja beseda in moje oznanilo **nista bila v prepričevalnih besedah modrosti, temveč sta se izkazala Duh in moč,** zato da vaša vera ne bi temeljila na človeški modrosti, ampak na **Božji môči**« (1 Kor 2,2-5).*

Mogoče se zdi preveč zahtevno, pretirano ločevanje med dobrimi deli in lučjo, ki jih osvetljuje, vendar je jasno, da **naša naloga ni nič drugega, kot kazati na Luč, ki je Kristus sam.** Če postavljamo v ospredje svoja dela oz. če ni veselja nad odrešenjem, če ne postavimo na prvo mesto vodstva Svetega Duha in sprejemamo trpljenje v božji luči, potem nismo kristjani. Potem smo z dobrimi deli socialna ustanova, kot kaka druga. Ena izmed mnogih, ki pa ne prinaša Odrešenja. Prinaša le trenutno olajšanje trpljenja.

Živeti v Svetem Duhu in gledati na trpljenje v luči odrešenja, pa spremeni pogled na svet. Prinaša smisel tudi v trpljenju. Daje življenje tudi tam, kjer ga naša dela ne morejo. **Naj bomo torej prava luč!**

II. Vajino vodilo

Bog vidi skrivno dobroto

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Glejte, da dobrih del ne boste opravljali pred ljudmi, da bi vas oni videli; sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in po ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

Kadar molite, ne bodite kakor hinavci; ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in uličnih vogalih, da se pokažejo ljudem. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

Kadar se postite, ne bodite kakor čmerni hinavci; grdijo si namreč obraze, da bi ljudem pokazali, da se postijo. Resnično, povem vam, prejeli so svoje plačilo. Kadar se pa ti postiš, pomazili svojo glavo in si umij obraz, da ne pokažeš ljudem, da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil. Mt 6, 1-6.16-18

Miloščina, molitev in post

Današnji evangelij se zdi skoraj zavajajoč. Zakaj? **Zdi se, da je bistveno, da se pri miloščini, molitvi in postu skrijemo** pred svetom in hkrati pričakujemo plačilo nebeškega Očeta. Jezus sicer daje konkretne primere in spodbude, a bistvo ni v tem ali se skrijemo ali ne. Vprašanje, ki ga Jezus v tem govoru načena je, **kaj nas pri naših dejanjih vodi**. Ali nas vodi videz ali ostajamo pri srcu? Ali smo ves čas pred Bogom, ali se postavljamo pred ljudi. Jezusova neprestana kritika farizejev je prav v tem. **Ne prenese hinavščine, lepega videza in pokvarjenega srca**. Zato nas tudi Cerkev na začetku postnega časa opozarja, naj prečistimo naše življenje vsega, **kar ni naravnano na Očeta, ki vidi na skrivnem**. Poglejmo, o čem pravzaprav govorijo miloščina, molitev in

post in zakaj je takšen problem, če se pri tem razkazujemo in čakamo na božje plačilo.

Miloščina, molitev in post so trije izrazi ljubezni, ki naj bi bila v vsakem primeru usmerjena k drugemu cilju. Miloščina, naj bi odražala našo ljubezen **do bližnjega**, molitev ljubezen **do Boga** in post ljubezen **do samega sebe**. Seveda se vse tri lahko nanašajo tudi na druge, a v prvi vrsti se mora ta ljubezen uresničiti v cilju, ki mu je posebej posvečena. In če je to vprašanje ljubezni, potem se moramo vprašati, **kdaj doseže ta ljubezen resničen cilj?**

Kdaj je ljubezen do bližnjega pristna? Ljubezen se uresniči, ko izhaja iz globoke želje in resničnega prizadevanja, da bi **drugega videli in odgovorili na njegovo stisko**. Jezus nas ne nagovarja, naj dajemo več, ampak naj se vprašamo, s kakšnim namenom, s kakšnim srcem dajemo. Ali nas res skrbi za bližnjega, ali je drugi sredstvo tolažbe oz. ne bodi ga treba, ki mu moramo nekaj dati, da smo človeški?

Jezus opozarja na ozadja naših dejanj. Naj jih prečistimo, zato se moramo ustaviti ob naših najglobljih vzgibih. Ali jih poznamo? Ali se ustavljamo ob čustvenih vzgibih naših odnosov? Ali jih preverjamo v luči evangelija? Ali se zadovoljimo z lepim videzom? Postni čas je čas prečiščevanja naše ljubezni.

Molitev naj bi bila srečanje z Bogom, torej je v prvi vrsti **odraz naše ljubezni do Njega**. Naše molitve so lahko čudovite, polne lepih besed in obredov. A so podobne raznim našim srečanjem, praznovanjem in pogovorom, v katerih se bolj skrivamo kot razkrivamo. Cilj molitve je srečati Boga. Še več, ob srečanju z njim, **prevzeti njegovo voljo za svojo, se mu popolnoma podrediti**.

Post je torej čas, da se še bolj zavzeto **lotimo razlaščanja svojih želja in pričakovanj ter dovolimo, da Bog spregovori**. Ni mogoče srečati Boga, če smo polni sebe. Izprazniti se, dovoliti, da Bog vstopi v naše življenje oz. da mi vstopimo v življenje Boga, to je temeljni namen molitve in bistvo ljubezni do Boga. Naj bo posvečeno božje ime, naj pride Njegovo kraljestvo, naj se zgodi Njegova volja.

Tretje dejanje postnega časa je post sam. Odpoved naj bi nas prečiščevala vsega, kar ni v nas božjega. Zato je najbolj nesprejemljivo, če se v postu oziramo po tem ali nas drugi vidijo ali ne. **Samo post, ki je usmerjen v**

prečiščevanje našega notranjega sveta, je pravi post. Srečanje z nami samimi se bo zgodilo, ko se bomo v postnih vajah osvobajali vseh navezanosti na zunanji svet, ki nas oddaljujejo od čudovite božje podobe v nas.

Naj nas postni čas, ki je pred nami spodbuja, da prečistimo svojo ljubezen do bližnjega, ko razmišljamo o 'miloščini' in jo dajemo. Naj nas očisti praznih molitev, ko stopamo pred Gospoda. Naj nas post kot odpovedovanje v hrani in še čem očisti raznih navezanosti, da bomo znova zasijali kot božji otroci.

Kaj je vajino vodilo?

	Kaj je v ozadju tvojih dejanj? (kaj bodo rekli drugi, ne zameri se, ustrezi, ugajaj, daj si ceno, imej korist, ti paše, je lažje ...?)	Kdaj in kako uresničuješ Jezusovo naročilo, naj vse delamo iz ljubezni do Očeta? Kako prihajaš v logiko, ki jo ponuja Kristus?
miloščina		
post		
molitev		

III. Vajini pogovori

Prilika o izgubljenem sinu

Približevali so se mu vsi cestnarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki pa so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in je z njimi.« Tedaj jim je povedal tole priliko: »Neki človek je imel dva sina. Mlajši med njima je rekel očetu: »Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!« In razdelil jima je imetje. Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje. Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje. Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje. Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. Šel je vase in dejal: »Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.« In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmilil; pritekel je, ga objel in poljubil. Sin mu je rekel: »Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.« Oče pa je naročil svojim služabnikom: »Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo! Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.« In začeli so se veseliti.

Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples. Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: »Kaj je to?« Ta mu je rekel: »Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.« Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal. On pa je očetu odgovoril: »Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami uničil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.« On pa je rekel: »Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.« Lk 15,1-3,11-32

Vstal bom in šel k očetu ...

Evangelij o izgubljenem sinu me pogosto spremlja in vam jo tudi večkrat omenjam. V njem je pravzaprav **skrivnost odrešenja v malem**. Zdi se, da poslušamo dobro poznano zgodbo, a ne vem, če pridemo v razmišljanju o njej resnično do bistva, ki gam ga želi sporočiti Jezus.

Najprej pogledjmo, komu je namenjena ta zgodba. To že poznamo. Jezus jo je povedal kot beremo farizejem in pismoukom, ki *so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in je z njimi.« Jezus se je preprosto narobe obnašal.* To je bil tudi razlog za križanje. Michel Quoist v svojem križevem potu pri prvi postaji lepo opiše to Jezusovo 'zablodo', takole pravi:

Gospod, prepozno je, da bi umolknil, preveč si govoril; prepozno je, da bi ti prizanesli, preveč si se boril.

Nisi bil pameten, pretiraval si, do tega je moralo priti. Poštenjake si imel za gadjo zalego, rekel si jim, da je njihovo srce mračen grob z lepo zunanostjo, objemal si gnojne gobavce,

brez sramu si govoril z zaničevanja vrednimi tujci,

jedel si z javnimi grešniki in rekel si, da bodo pocestnice prve v nebeškem kraljestvu,

vesel si bil ubogih, ušvih, hromih,

slabo si izpolnjeval verske predpise,

Hotel si razlagati postavo in jo spraviti na eno samo majhno zapoved: ljubite.

Sedaj se maščujejo.

Ukrenili so vse potrebno zoper tebe: posredovali so pri oblasteh in ukrepi pridejo.

Jezus je torej priliko povedal tistim, ki so kasneje pobesneli in ga križali.

Križali so ga, ker jih ni hvalil in videl njihovih zaslug, njihovega prizadevanja za dobro itd. Toda tudi v priliki, ki ju pove, govori o dveh sinovih, ki ne vidita dobrote Očeta in samo tekmujeta med seboj. **Mlajši sin** pravi: *Oče, daj mi delež premoženja, ki mi gre ...* Jasno pove, da z Očetom v njegovem domu ni zadovoljen. Nič dosti drugače ne reagira **starejši sin** nekoliko kasneje, saj pravi: *»Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveseil s svojimi prijatelji ...«*

Mlajši se veseli z vlačugami, dokler ne nastane huda lakota. Za svojega očeta se prav nič ne meni. **Starejši izpolnjuje očetove ukaze in si želi veseliti se s svojimi prijatelji**. Tudi ta si ne predstavlja, da bi se lahko veselil z očetom. Lahko si predstavljamo, **kakšna bolečina je to za očeta**. Ima dva sinova in oba se samo dajeta, kdo bo prvi, kdo bo dobil več. Jezus govori o svojem očetu, o Bogu, ki nam vse podarja, mi pa tekmujemo drug z drugim in se tako malo menimo za Očeta, zanj, od katerega je vse, kar imamo.

Kaj hoče povedati Jezus farizejem in pismoukom, danes pa nam? Da je boljši mlajši sin? Ne! Da je starejši sin nes pameten? Ne. Pravzaprav govori samo eno: **Oče ima rad oba, obema daje vse, a nobeden tega ne vidi**. Vse je krivica in nič ni dovolj dobro. Oba hočeta več in se za Očeta in njegovo dobroto sploh ne menita. **Razlika** med njima je le v tem, **da je mlajši sin izkusil življenje 'v tujini' in začenja spoznavati lepoto domače hiše in dobroto svojega očeta**.

Prepričan sem, da **večina kristjanov, velika večina živi v zavesti, da dela uslugo Očetu** – torej kot starejši sinovi. Drugi večji del živi dvojno življenje in se pretvarja, da se veseli v njegovem domu, a to je le občasno tj. takrat, ko ima od tega korist. Nekaj je izgubljenih sinov, ki se jim zdi, da so vse že izkusili in si domišljajo, da so na novo zaživel v očetovi hiši, a so postali ostareli sinovi. **Le redki so tisti, ki ohranjajo v sebi strast življenja in se življenja v očetovi hiši veselijo**.

Današnja **četrtna postna nedelja, nedelja laetare oz. veselja nas vabi, da se veselimo tega, da se nas Oče veseli**. Da se resnično navdušimo nad njim in vsem, kar nam podarja. Da se vprašamo, koliko smo res navdušeni nad Jezusom, Evangelijem, Cerkvijo, zakramenti itd. Ne koristi nam tekmovanje z brati in sestrami, ljubosumje in 'obiranje'. V Očetovem domu je dovolj prostora za vse. Vseh se nas veseli in nas vabi v veselje. **Post naj bo nov začetek bivanja v Očetovem domu, bivanja v navdušenju nad Očetovim veseljem**.

Kako prihajata v vajinih pogovorih skupaj?

	Koliko izražaš svoje doživljanje? Koliko izražaš svoja doživljanja? (ko si stvari želiš, te jezijo, pričakuješ, upaš, čakaš ...) Koliko uspeš svoj svet približati bližnjemu?	Kako prihajata skupaj, ko se pojavljajo različni pogledi? Kako jasno vama je, da delata prav ali narobe? Kako opozarjata bližnjega, da je v napačni vlogi, da išče srečo na napačnem koncu?
mlajši sin pred vrnitvijo		
starejši sin		
mlajši sin po vrnitvi		

IV. Hudič skuša, mladina preizkuša

Hudič skuša Jezusa

Tisti čas je Duh odvêdel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal. Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal napósled lačen. In pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.« On pa je odgovóril: »Pisano je: **Človek ne živi samo od kruha**, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.« Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrh templja ter mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je: ›Svojim angelom bo zate zapovedoval‹ in: ›Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.« Jezus mu je odgovóril: »Pisano je tudi: **Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!**« Spet ga je hudič vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo ter mu rekel: »Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš.« Tedaj mu je Jezus rekel: »Pobêri se, satan, kajti pisano je: **›Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!**« Tedaj ga je hudič pústil, in glej, angeli so pristopíli in mu stregli. (Mt 4,1-11)

Kako odgovarjamo na skušnjave?

Kakorkoli že, skušnjave so nekaj običajnega in ob današnjem evangelijskem odlomku se je dobro vprašati, **kako se s skušnjavami spopadamo mi in kako Jezus**. Čeprav gre za dialog s hudim duhom, lahko rečemo, da gre za pogovor, iz katerega lahko razberemo nekaj preprostih navodil za naše pogovore s samim seboj, kjer se spopadata hudi duh in Sveti Duh. Trije Jezusovi odgovori povzamejo vso potrebno modrost za soočanje s skušnjavami v nas in v naših odnosih. Poglejmo jih:

- **Človek ne živi samo od kruha.**
- **Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!**
- **Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!**

Človek ne živi samo od kruha. Človekova prva skušnjava je, da bi sam poskrbel zase. Radi bi si zagotovili varnost, kar je prav in dobro. Preskrbeti je

potrebno mnogo stvari. A naša skrb se pogosto prelevi v edino potrebno v življenju. **Materialne stvari postanejo tiste, ki zapolnijo ves naš čas, naš miselni in duševni svet.** Jezus nam na eni strani kaže na lilije na polju in ptice pod nebom, za katere Oče poskrbi. Hkrati nas svari pred navezanostjo na bogastvo in pravi, kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!

Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga! Druga človekova skušnjava je nasprotje prve. Ko je težko loviti ravnotežje med skrbjo za vsakdanje stvari in zaupanjem v božjo previdnost, rečemo: Bo že Bog poskrbel. Jezus nam v odgovoru hudiču hoče nakazati pravo držo: **Ne samo Bog, vedno tudi človek!** **Kot** pravi na nekem mestu: Ko ste naredili vse, kar ste mogli, recite: Ubogi hlapci smo, kar smo mogli smo storili. Prizadevanje in izpuščanje iz rok naj bi bila drža zrelega kristjana. Pogosto pa se iz ene skrajnosti zaženemo v drugo. Skrbimo za vse mogoče duhovne stvari, ne opazimo pa osnovnih, človeških, čustvenih in materialnih težav. Jezus je jasen, ne samo človek, ne samo Bog. Oba se morata truditi. Ti moraš narediti svoje, da bo On naredil tisto, česar ti ne moreš: ***Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!***

Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi! Na koncu smo pri vedno istem vprašanju: Kdo vodi naše življenje? Radi bi bili svobodni, kakor mlajši sinovi. Ali pa smo nesrečni kot starejši. **A veselje je vedno v tem, da spoznamo dobroto našega Očeta in mu z veseljem služimo.** Če tega ne spoznamo, bo naše življenje tako ali drugače velika krivica, mladine pa s tem ne bomo mogli prepričati za veselo krščanstvo, ki ga sami ne živimo.

Vstopimo v prvi postni teden v boj s skušnjavami s preprostim orožjem, s tremi kratkimi Jezusovimi mislimi. **Če jih bomo vzeli zares, bo hudič zagotovo nagajal, Bog pa nam bo brez skrbi pomagal!**

Kako prepoznavata skušnjave in nanje odgovarjata?

	Kako te skušnjave prepoznaváš v svojem osebnem življenju? Kako te skušnjave premagujeta v zakonskem življenju?	Kje vidita izzive, ki vama jih otroci nastavljajo? Kako odgovarjata na njihove preizkušnje?
Ne samo materialno		
Ne samo duhovno		
Z veseljem služiti Bogu		

URNIK DUHOVNIH VAJ	
PETEK	
18:30	VEČERJA
20:00	SV. MAŠA
21:00	KRATKA PREDSTAVITEV TEME in POGOVOR (OTROCI SO Z VARUŠKAMI)
22:00	ČAS ZA POČITEK
SOBOTA	
7:45	Hvalnice
8:00	ZAJTRK
8:45	1. TEMA DUHOVNIH VAJ, RAZMIŠLJANJE (OTROCI SO Z VARUŠKAMI)
12:30	KOSILO
13:00	PROSTO
14:00	SKUPEN SPREHOD
15:15	MALICA
15:30	2. TEMA DUHOVNIH VAJ, RAZMIŠLJANJE (OTROCI SO Z VARUŠKAMI)
18:00	MAŠA
18:30	VEČERJA
20:00	SKUPEN POGOVOR (OTROCI SO Z VARUŠKAMI)
22:00	ČAS ZA POČITEK
NEDELJA	
7:45	Hvalnice
8:00	ZAJTRK
8:45	3. TEMA DUHOVNIH VAJ, RAZMIŠLJANJE (OTROCI SO Z VARUŠKAMI)
11:30	MAŠA
12:30	KOSILO